

Mezzosopraan Maria Riccarda Wesseling maakt overal furore maar is slechts zelden in Nederland te horen. Dat gaat veranderen.

Dol op uitdagingen

Peter van der Lint

Als Maria Riccarda Wesseling vroeger als kind in de Zwitserse bergen ging wandelen, liep ze altijd te zingen. Vooral als het regende. Daar durfde ze het, omdat toch niemand haar kon horen. Inmiddels is die schuwheid wel verdwenen. De Zwitsers/Nederlandse mezzosopraan maakt furore op verschillende fronten. Niet in de laatste plaats bij de Parijse Opéra waar ze afgelopen februari triomfen vierde in Pina Bausch' enscenering van Glucks 'Orphée et Eurydice'; de opera was ook rechtstreeks op televisie te zien. Het contract voor de Orphée-rol tekende ze in 2006 op de Parijse première-avond van een andere Gluck-opera – 'Iphigénie en Tauride' – toen Wesseling op heel korte termijn inviel voor haar beroemde collega Susan Graham. Ineens was Wesseling een naam om rekening mee te houden. Zo zong ze een aantal maanden geleden de titelrol in de wereldpremière van Hans Werner Henze's 'Phaedra' in de Berliner Staatsoper en de Brusselse Munt.

In Nederland, waar ze studeerde bij Margreet Honig, hebben we haar maar sporadisch kunnen horen, maar daar komt verandering in. De Nederlandse Opera boekte haar in het volgend seizoen voor de rol van Orlofsky in Strauss' 'Der Fledermaus' en vanaf 7 april is Wesseling vier keer te horen in een interessant programma rondom de liederen van Alma Mahler.

„Ik ben er herhaaldelijk door mensen op gewezen dat ik moest gaan zingen”, vertelt Maria Riccarda Wesseling als haar gevraagd wordt waar-

om ze zangeres is geworden. Ze spreekt perfect Nederlands. „Ikzelf had altijd het gevoel dat zang een roeping moest zijn, een heilig vuur! Dat voelde ik wel branden, maar ik durfde er niet zomaar voor uit te komen. Als kind speelde ik al gepassioneerd piano, maar ik was erg ongeduldig, wilde geen urenlange oefeningen doen. Ik wilde meteen muziek kunnen maken. Voor een carrière als instrumentalist – ik speelde ook een tijdje altviool – was ik niet geschikt. Na mijn gymnasiumtijd was de grote vraag: Wat wil ik nou gaan doen?”

„Het klooster vlakbij waar ik woon-

'Grote dingen gebeuren bij toeval. Je klopt op tien deuren en dan gaat de elfde open.'

de, bezat een Steinway. Ik besloot in een soort retraite te gaan om me te bezinnen op de toekomst. In het tuinpaviljoen speelde ik op de Steinway en in de kloosterkerk zong ik mee in de nachtmis op oudjaarsavond. Toen moeder-overste mij had horen zingen drukte ze mij op het hart dat ik mijn talent niet mocht vergooien en haalde uit een laatje een papiertje tevoorschijn met daarop de naam van wat mijn eerste zanglerares zou worden. Eigenlijk gaf deze Hedwig Vonlanthen geen

les meer, maar ik mocht toch komen. Op mijn verjaardag reisde ik naar Solothurn en het klikte direct. Die eerste keer bleef ik vier uur en tegen haar voornemen in werd ze voor vier jaar mijn lerares.”

„Ik studeerde in Solothurn heel beschermd, maar ik maakte ook het beroepsleven al mee, omdat ik ging zingen in de Gächinger Kantorei in Stuttgart bij Helmut Rilling. Met dat koor kwamen we op de Salzburger Festspiele, deden Bach 'Hohe Messe' in het Alhambra in Granada voor de Spaanse koning en maakten opnamen met grootheden als Arleen Augér.”

In Zuid-Frankrijk leerde Wesseling haar Nederlandse man kennen en via hem belandde ze na het behalen van het diploma 'docerend musicus' in Amsterdam bij Margreet Honig, die haar stem nog meer fjnsleep.

„Ik heb mijn studie bij Margreet Honig eigenlijk nooit echt afgerond. Ik heb een soort quasi-diploma, maar ik had al gauw heel veel echt werk. Mijn carrière speelde zich voor een groot deel buiten Nederland af. Ik was vaste gast bij de Opera van Bern, waar we zijn gaan wonen. Tegelijk gasteerde ik bij de opera's van Helsinki, Dresden, Frankfurt, Lyon en Madrid. Nu ben ik weer terug in Nederland; onze dochter moet naar school en dat willen we hier doen.”

Over haar successen in Parijs doet Wesseling vrij nuchter. „Grote dingen gebeuren bij toeval. Je klopt op tien deuren en dan gaat de elfde open. Je moet er alleen wel klaar voor zijn. Weten wat je doet, weten waarom je het doet. Er zijn momenten van twijfel, dat je denkt: ik stop er mee. En dan gebeurt er altijd iets

„Er zijn zangers die een leven lang met tien rollen doen. Zo ben ik niet.”

FOTO PABLO FERNANDEZ

dat je terug op het spoor zet, waardoor je steeds overtuigder raakt van de gedachte dat het dus kennelijk de bedoeling is dat je doorgaat.”

„Er zijn zangers die een leven lang met tien rollen doen. Zo ben ik niet. Ik wil steeds nieuwe werken verkennen. Grote rollen vind ik heerlijk om te doen, omdat ik graag op de bühne vertoef. Ik zing naast veel Händel – een meesterlijk dramaticus – ook Bizet en Strauss of hedendaagse opera. Ik ben geen barokspecialist en ik haat het als men mij in een hokje

probeert te duwen. Om dat te voorkomen, zorg ik ervoor dat ik op veel plaatsen in verschillende hokjes zit. Zo doe ik op de ene plek alleen maar broekrollen, en op de andere juist alleen maar *Vollblutweiber* als Carmen. Ik ga graag voor grote uitdagingen en geniet van de – helaas schaarse – samenwerking met echt inspirerende regisseurs en dirigenten.”

Voor de periode waarin Alma Mahler haar liederen componeerde loopt Wesseling erg warm. Pianiste Reinild Mees is met haar Stichting 20ste-

eeuwse Lied, die nu tien jaar bestaat, op zoek naar onderbelichte muziek uit vooral de eerste helft van de vorige eeuw. In de serie 'Spotlights' komen nu de liederen van Alma Mahler aan bod. Niet in de vorm van het aloude lied-recital („Dat is niet meer van deze tijd”, vindt Mees), maar met acteur Tom Jansen en regisseur Frans Weisz.

„Alma's liederen hebben echte kwaliteit”, beweert Wesseling. „Ze is veel in de belangstelling geweest de laatste tijd en ze komt over als vooral

'Van Alma aan Gustav'

Het programma 'Van Alma aan Gustav' presenteert liederen van Alma Mahler tegen de achtergrond van haar turbulente huwelijksleven. Met Maria Riccarda Wesseling (mezzosopraan), Tom Jansen (acteur), Reinild Mees (piano) en Frans Weisz (regie).

Rosa Spier Huis, Laren (7/4), Concertgebouw Amsterdam (13/4), Diligentia Den Haag (15/4) en De Doelen Rotterdam (17/4).
Info: www.20ste-eeuwselied.nl

een heel onaangename vrouw. Wij leggen de nadruk op de jonge Alma. Je ziet het potentieel van die vrouw; ze wil wat, is ambitieus, componeert. Totdat ze Mahler tegenkomt en die wil niet dat ze verder componeert. Alma kiest dan voor een indirecte ambitie, als vrouw van beroemde mannen. Ze had een overdreven ambitie om haar mannen in de schijnwerper te zetten; een energie die de verkeerde kant op gaat. Je begrijpt waarom het is misgegaan en waarom ze zo vervelend is geworden. Ze heeft niet voor zichzelf gekozen en daar wordt een mens gefrustreerd van. Voor de jonge Alma kun je heel veel bewondering hebben. We gaan haar niet negatief afschilderen. Met teksten uit haar dagboeken en brieven proberen we een sfeer op te roepen. Ik vind dit soort projecten heerlijk om te doen, omdat ik ook een eigen inbreng heb.”